

PRIMER DE TOT

Us VULL avisar. No us creureu ni una sola paraula d'aquesta història. Ni una mísera coma, ni un míser punt. Fins i tot pot passar que alguna persona es pensi que soc una mentidera, però tant me fa. A veure, una mica sí que m'importa, que a ningú no li agrada que li diguin així, però la mare m'ha ensenyat que és una bajanada preocupar-se per les coses que no depenen de nosaltres. I que penseu o no que soc una mentidera no és res que jo pugui canviar. Vull dir que em resulta del tot impossible (tant físicament com metafísicament, o com diantre es digui) ficar-me dins els vostres caps i canviar-vos els pensaments. L'únic que puc fer és explicar la veritat. Així que aquí la teniu. Perquè tot va passar tal com us ho relataré. Us ho juro. Però un jurament de veritat, d'aquells de posar la mà al cor

amb molt de sentiment i comprometre't solemnement, no penseu malament. No em referia a paraulotes. Tot i que també n'hi ha, ho he de confessar. Segurament em renyaran per incloure-les-hi, però no em semblava just relatar la història ometent-ne algunes parts. D'això se'n diu censura, ara ja ho sabeu. M'ho va dir l'àvia, de quan ella era petita i en els diaris només apareixien les notícies que volien els que governaven.

Com anava dient, no us creureu res de la història que ve a continuació perquè, a part de moltes, moltíssimes paraulotes, també hi ha un segrest, dues escopetes, un pla de rescat i força sang. Sí, tot això apareix en els fulls que ara mateix sosteniu entre les mans. Però, tranquils, que també hi ha amistat, germanor, treball en equip... Un munt de coses bones! Fins i tot una miqueta d'amor (eeeecs, quin fàstic!, això no sé ben bé si és bo o dolent, la veritat).

Doncs això: no em creureu, ja esteu avisats. Després no em digueu res. Però necessito explicar-vos-ho tot tal com va passar.

Bé, si us he de ser sincera, la veritat és que no sé si necessito explicar-ho a vosaltres o a mi mateixa, per allò d'assumir els nostres actes i que no quedin traumes en el futur, bla, bla, bla. Aquesta va ser la xerrada que ens van fer els *psicòlegs* un cop passada la «situació», com li van dir, per si els fets d'aque-

lla jornada ens deixaven un trastorn al cervell o una cosa així. La gent adulta, que ja sabeu com és d'exagerada. I si no ho sabeu, quedeu-vos i llegiu aquesta història, que és la meva, però també podria ser la vostra. Perquè a qui no li pot passar a l'escola el mateix que ens va passar a nosaltres? Mai no sobra preparar-se amb antelació davant d'una situació com aquesta. Per si de cas.

Uf, sí que em va afectar el que va passar aquell dia, sí. Ja començo a semblar una adulta. Agafeu-vos fort i escalfeu motors. Esteu avisats.

TOTA HISTÒRIA TÉ UN PRINCIPI

IAQUESTA comença en una aula normal d'una escola de primària normal, com diria gairebé tothom. Però jo sé que allò normal no existeix. Normal és una paraula que odio, ja veureu per què, no avancem esdeveniments.

També n'odio d'altres, com *col de Brussel·les*, *deures* o «perquè ho dic jo i punt», però aquestes no venen al cas. Afortunadament. Tornem al tema. Sobre el marc de la porta de la nostra classe hi ha un cartell que diu:

I, al seu costat, un dibuix que diu exactament el mateix. Deu ser per aquella mania que tenen les per-

sones adultes de repetir-ho tot dues vegades, com si a la primera no fóssim capaços d'entendre-ho:

L'aula de suport és, més o menys, el lloc on de tant en tant va l'alumnat que necessita una adaptació curricular. Així és com es diu en el llenguatge dels professors. Traduït al nostre: a vegades necessitem que ens expliquin les coses a poc a poc, perquè en aquests grups de més de vint alumnes no hi ha manera d'entendre res! Però no, és clar: perquè han de penjar un cartell que pugui entendre tothom? Millor dir-ne «adaptació». Vatua l'olla! (Aquesta expressió la vaig aprendre durant el desenvolupament d'aquell dia tan llarg. Però, com us he dit, cada cosa al seu temps.) Doncs això. Vatua l'olla! A què ens hem d'adaptar? Algú m'ho pot explicar?

Aquí l'únic que van haver d'adaptar va ser la porta perquè la meva cadira hi entrés. A veure, van obrir un forat tan gros que la van armar grossa. Molt cartell i molta cosa, però després, ja ho veus,

és l'escola la que no compleix. Es van excusar dient que l'edifici era molt antic i que en aquella època aquestes coses no es tenien en compte. Doncs molt bé, tant antic com tu vulguis, però sisplau, ja és hora d'actualitzar-se. Que jo sense la cadira de rodes no vaig enlloc. I ara encara menys, que té motor. Ohhhh, sí! Per fi! Abans m'havien d'empènyer a tot arreu o m'impulsava jo mateixa. Un veritable suplici! Però no pel mal de braços, que evidentment eren un malson, sinó per temes... d'organització, podríem dir. Perquè, és clar, posem per cas que em toqués fer un examen: a veure qui deia a qui empenyia la cadira que s'aturés al lavabo un moment, que m'havien vingut ganes de fer pipí. Una estoneta més, que ara sembla que em ve alguna cosa més que un pipí. Més. Més. Méeéééés. Doncs no colava. És clar que no.

Ara em sento com el Fernando Alonso. No per la velocitat, que també, sinó per allò d'abandonar la cursa a la meitat. No és culpa meva que els lavabos adaptats d'alumnes estiguin de camí a l'aula dels exàmens. Així és molt fàcil aturar-se allà. Ho faig pràcticament sense voler —pràcticament, eh.

La comparació amb l'Alonso és perquè els meus esports preferits són els motoritzats, com comprendreu. Que no dic que el futbol estigui malament, però on hi hagi quatre rodes ben posades, no hi ha lloc per a una pilota.